

Tiszta kommunikáció és gyógyítás csak az Önvalóra, más Égi Lényekre és Istenre való ráhangolódás útján lehetséges, mondja a Keresztény Misztikus Stylianos Atteshlis, ismertebb nevén Daszkalosz.



Daszkalosz, aki Ciprusi Mágusként, Mesterként, vagy egyszerűen Daszkaloszként (jelentése tanító) is jól ismert, egyike a ma élő legnagyobb keresztény misztikusoknak. Neve azonban nem annyira ismert országunkban (USA). Bár hétéves kora óta tanít szülőhazájában Cipruson, a 84 éves mester még sohasem beszélt nyilvánosság előtt az Egyesült Államokban, és nem is adott interjút egyetlen amerikai újságírónak sem.

Ahogy Kyriacos Markides is leírta három részes életrajzában. Daszkalosz tevékenysége legendás, és amennyire én tudom egyedülálló a jelenkor keresztény tanítói között. Metafizikai praxisa közelebb állónak tűnik a Hinduizmoshoz, a Tibeti Buddhizmushoz és sámánizmushoz, mint a nyugati misztikus tradíciókhoz.

Például, Daszkalosz rendszeresen gyakorolja az „exosomatozist”, melynek során tudatosan kilép a fizikai testéből, és láthatatlan segítők társaságában messzi helyekre és különböző dimenziókba utazva

szolgál másokat. Tudatában van az elmúlt életeinek (egyikben meglátogatta azt a szobát is, amelyikben Jézus aludt, amikor az esszén közösséget meglátogatta), és képes saját akaratából újra meglátogatni ezeket az inkarnációit.

Daszkalosz számos alkalommal nyilvánosan is gyógyított, mintahogyan arról egy olasz újságíró is beszámol Markides könyvében:

Számos tanú jelenlétében Stylianos Atteshlis meggyógyított egy három éves kis fiút, aki paralízisben szenvedett.

Kíváncsian bámultam az angol hölgyet, aki egy gyermeket tartott a karjában. Csak akkor vettem észre, hogy a kisfiú bal lábát egy nehéz műanyag merevítő burkolja, amikor az asszony a kisfiút Daszkalosz karjába helyezte. Lesoványodott, és világosan látszott, hogy a bal lába rövidebb, mint a másik.... Stylianos Atteshlis egy széken ült a gyermekkel a karjában, és nagyon lágy hangon, kedvesen beszélni kezdett a gyermekhez. Mialatt ezt tette lágyan elkezdte simogatni a gyermek beteg lábát. Időnként meghúzogatta, mintha nyújtani akarná..... Aztán úgy húsz perc elteltével, pontosan nem emlékszem, mert a szemem hol a gyermekre, hol pedig Stylianos Atteshlisre szegeződött, a gyermek egy fájdalmas grimaszt vágott. Ekkor felemelte a gyermeket, egy kicsit paskolt a popsijára, és azt mondta: „Szaladj fiam!”, és a gyerek elkezdett a szobában fel alá szaladgálni. Csoda volt? Szemfényvesztés? Mindenki levonhatja a saját tanulságát. Én csak leírtam, amit láttam.

Ezen híres képességei ellenére Daszkalosz visszautasítja a csodatévő címét. „Ezek jelenségek, és semmi több” állítja. „Ha tudnánk, hogyan működik a természet, nem hívnánk ezeket a jelenségeket csodáknak.” Mint a legtöbb valódi misztikusnak, Stylianos Atteshlisnek is látszólag jelentéktelen élete volt. 1910-ben Ciprus görög részén született Strovolos városához közel, és állami hivatalnokként töltötte éveit, mint keresztény családos ember. A világi látszat mögött azonban, Daszkalosz teljesen más volt. Tanítványokat („Az igazság keresőit”) gyűjtve maga köré a Stoában (egyfajta

osztályteremen) neki látott, hogy a csoport tagjait ezoterikus keresztény bölcsességre, kontemplációra, exosomatózisra (testelhagyásra) és a gyógyító erejük fejlesztésére tanítsa.

Bár egy ilyen nagy formátumú tanítót a legtöbb kultúrában mahatmaként, sámánként vagy guruként tisztelnének, az ortodox klérus Cipruson Daszkaloszt elutasította. A klérus erőfeszítéseket tett arra, hogy kiközösítse, mint a „sátán követőjét”, ahogy Markides a könyvében írja. Idővel, ahogy Daszkalosz hírneve növekedett, és világossá vált, hogy tevékenysége senkit sem bánt, az egyház felhagyott ezen téves törekvéseivel. Bár tevékenysége ártalmatlan, a gnosztikus rendszer, amit Daszkalosz tanít, szinte emészthetetlen azok számára, akik nem lettek bevezetve az ő terminológiájába, mint ahogy mi is néhány ezren megtapasztaltuk ezt a két zsúfolásig telt előadásán, amit a New Yorki Városházán tartott. Fellépve a színpadra, ami roskadásig tele volt fényképekkel és levelekkel, amikben gyógyításért fordultak hozzá, Daszkalosz a Miatyánk imájára szólított, aztán egy órán keresztül beszélt az Univerzum eredetéről, a pszichonöetikus világról, az elme szuper-szubsztanciájáról, a Szent Arkangyalokról, az Abszolút Végtelen Létről (Istenről), és Joshua Emanuel, a Krisztus küldetéséről.

Ahogy ez az ember szürke öltönyében misztikusan sorakoztatta egyik témát a másik után, sokan közülünk – megfelelően jártasan a metafizikában – próbáltuk követni elméjének áradását, de nem sok sikerrel. Mindkét előadásról zavarodottan, és a fejemet törve távoztam azzal a meggyőződéssel, hogy Daszkalosz olyan szinten adott elő, amely szint csak keveseknek elérhető. Riportot készíteni egy ilyen misztikussal nem éppen egyszerű feladat, ahogy ezzel szembesülnöm kellett másnap Manhattan egy belvárosi szállodájában. Bár már előre nyugtalan voltam, további meglepetés ért, amikor ez a különleges ember megrázta a kezem, és minden ceremónia nélkül elmondta, hogy tud olvasni a gondolataimban, és pontosan tudja, hogy mit akarok kérdezni. Ilyen, számára előnyös helyzetben számos kérdésemet figyelmen kívül hagyta, és a saját maga diktálta ritmusban vezette a társalgást.



Common Boundary (Az újság neve): Az érdekelne, amit az előbb mondott, hogy képes mások gondolatait érzékelni. Ez egy folyamatosan megnyilvánuló képesség önnél?

Daszkalosz: Gyermekkorom óta megvan ez a képességem, ez számomra természetes volt. Nem tudtam, hogy mások különböznek tőlem.

● CB: Hogyan vette észre, hogy ön egy tanító?

D: Álljunk meg egy pillanatra. Tegyük világossá ezt a szót, hogy tanító. A tanító Joshua Emanuel, a Krisztus. Rajta kívül egyetlen embernek sincs joga magát tanítónak hívni. Mindig is visszautasítottam ezeket a titulusokat (Ciprusi Mágus), amiket különböző könyvekben adtak nekem. A mi rendszerünk tagjait „vezető testvéreknek” hívjuk, és nálunk minden testvér egyenlő. Sok hindu szváminak, joginak hív, de ez szükségtelen. És egészen bizonyosan nem mágus az Isten Szerelmére.

● CB: Ha nem Daszkalosz és nem is mágus, akkor hogyan szeretné, ha hívnák?

D: Sehogy. Már teljesen feloldottam az úgynevezett térben és időben létező személyiséget magamban. Ami egyedül számít, az a tanítás, ami segít az embereknek, hogy kikerüljenek a zavarodottságukból, ami segít nekik újra rendezni az életüket, és enyhíti a szenvedéseiket. Nagyon sok fájdalom és szenvedés van ma a világban amiatt, hogy nem ismerjük az igazságot. Ebben a világban hogy tudjam meg, hogy ki vagyok? Ki mondja meg? Én erről beszéltem egészen kis korom óta. Nagyon nehéz volt, mert még a szüleim sem értettek meg. Az édesapám mondta egyszer: „Az én fiam beszél ezekről a dolgokról anélkül, hogy tanulta volna, különböző nyelveken beszél, amiket a korábbi inkarnációiból ismer.” Csodálkozott, hogy ki is az ő fia. Ezek a dolgok természetesen történtek meg velem, anélkül, hogy én előre megterveztem volna, hogy Daszkalosz leszek. Talán ez eleve el volt rendelve.

● CB: Említette, hogy Jézus korában kisfiú volt.

D: Igen az Esszén iskolába vittek 10 éves koromban, hogy aztán rabbinak tanuljak tovább. Joshua akkoriban sok tanítványát tanította, sok követője volt. Esszén novícius lévén nagyon szerencsés voltam, hogy azokat a szobákat tarthattam rendben, ahol Ő havonta négy napot lakott, és hogy a közelében lehettem, csodálhattam és tisztelhettem Őt.

● CB: Mennyi idős koráig?

D: 17 éves voltam, amikor keresztre feszítették. Az a 7 év volt az én legjobb inkarnációm, amiben valaha is éltem. Háromszor vagy négyszer voltam hierofant Egyiptomban, és ma is emlékszem, mintha a saját nyelvem lenne, a hieroglifákra és a jelentésükre. Ezeket az információkat átadtam az egyiptológusoknak. Mivel addigra nagyon jelentős inkarnációim voltak, 10 éves fiúcska létemre meglehetősen tudatában voltam annak, hogy valami nagyon magashoz vagyok közel Joshuán keresztül. Abban az időben már rendelkeztem az exomatossis képességével (testelhagyás), és ezt Joshua tudta. Ilyen dolgokat tanított, de számomra a legnagyobb tanítása az alázata volt. [Itt Daszkalosz egy segítője félbeszakított minket, és megkért arra, hogy ne tegyek fel több személyes kérdést]

● CB: Beszéljünk a szenvedésről. Ügy tűnik, hogy egy nagyon sötét korban élünk. A hinduk Káli Yugának hívják. Állandóan lehet hallani arról, hogy a világ vége (apokalipszis) és a népek nagy háborúja (armageddon) közeledik. Ez csak a mi kivetítésünk, hogy egy sötét korban élünk, vagy valóban egy történelmi ciklus végéhez értünk?

D: (Mellőzve a kérdést.) Ez nem lehet kifogás. Isten mindent megadott nekünk bőségben, friss levegőt mindenkinek a légzéshez, az elme szuper-szubsztanciáját, hogy elérhessük Őt. Krisztus megtanította, hogyan használjuk az elme szuper-szubsztanciáját. **Mi az, amit tilos megtenni,** és azt, hogy mi a szeretet, amivel kiszabadíthatjuk magunkat a szenvedés jelenlegi állapotából. A személyiségnek ezek a szokásait használjuk arra, hogy felmentsük magunkat.

● CB: Egyet értek, mégis sokan találják könnyebbnek, hogy az Isteni Tervet hibáztassák a világ jelenlegi állapotáért.

D: Látja [előre hajol, és mélyen a szemembe néz] belelátok a gondolataiba [nevet]. Azért jött, hogy a pszichológiáról beszéljen. De mi a pszichológia? Mi a pszichometria, pszichoterápia, pszichiátria? Az emberek pszichének nevezik a lelket, és eltorzítják annak igazi jelentését. A "lélek" szó alatt a személyiség viselkedését értik. Ez egyáltalán nem pontos. A lélek és a személyiség közötti összefüggés komplex. A személyiség lehet bűnös, de a lélek soha nem bűnös. A lélek maga az Isten. A lelket nem lehet megbántani. Az embernek nem lelke van, hanem az ember maga a lélek. A mi rendszerünkben valami másról beszélünk, amit mi állandó személyiségnek nevezünk. Ez az időben és térben történő inkarnációk közötti állapot, aminek nincs is neve, kivéve az „Én vagyok”. Ez az állandó személyiség lépül be a lélekbe. Ez az „Én vagyok” kilépve a durva fizikai testből emlékszik mindenre.

● CB: Én még nem emlékszem a múlt életeimre.

D: Ez az Isteni Kegyelem része, amit az ember kapott, hogy fejlődhessen anélkül, hogy lelkiismeret-furdalás kínozná az elkövetett bűnei miatt. Az emberek félreértik az Isteni Kegyelmet.

● CB: Azt mondja, hogy a tudatlanság a Kegyelem egy formája?

D: Igen. Természetesen a tudatlanságnak sokféle jelentése van. Mindazonáltal amikor az állandó személyiségünkre hangolódunk akkor emlékezni fogunk. És akkor már nem vagyunk a tudatlanság állapotában. Beszéljünk a gyógyulásról. A pszichoterápia és minden más formája a gyógyításnak az elme szuper-szubsztanciáját használja, ami a létezés alapvető elve. Az elme szuper-szubsztanciája, mint energia átmegy rajtunk és átadódik a másik embernek, hogy gyógyulhasson. De ki az, aki a gyógyító munkát végzi? Néhány úgynevezett pszicho-terapeuta arról beszél, hogy milyen sikeres. Igen, valóban vannak sikereik, de sajnálatosan a saját ego személyiségüket nem gyógyították meg, és továbbra is azt mondják „ Én, Én, Én csináltam”, ami alatt a saját személyiségüket értik. Ők semmit sem tesznek! A Jó Isten az, aki gyógyít, nem Én. Ez a hatalmas igazság. Neked (a páciensnek) a tudatosság világosságát kell megteremtened magadban ahhoz, hogy az életerő, amit én (mint „gyógyító”) továbbítok számodra, segíthessen meggyógyulni. Senki nem tud meggyógyulni, amíg meg nem érdemli.

● CB: Megérdemli?

D: Igen. Egyetlen pszicho-terapeutának sincs joga magát gyógyítóknak nevezni, mert a gyógyító Isten maga. A terapeuta csak közvetítő! Igen, sok esetben lehet tudni, hogy hogyan jussak az éterikus életerő energiához, és hogyan adjam tovább a másoknak. De ezek a gyógyulások nem az én személyiségem akaratán múlnak, hanem Isten akaratán. Voltak esetek, amikor ezt az éterikus életerő energiát átjött rajtam keresztül, és vissza is érkezett. Amikor ilyen történik, akkor három próbálkozás után megállok. Ilyen esetben nem Isten akarata, hogy a gyógyulás megtörténjen.

● CB: Szóval nem tudja előre megmondani, hogy mi fog történni?

D: Azelőtt, hogy találkozom a személlyel, nem tudom, hogy mi fog történni, de amikor az aurám megérinti az ő auráját, akkor azonnal érzem, hogy meg fog gyógyulni, vagy sem. És akkor továbbítom az éterikus életerő energiát, és az atrófiás láb hosszabb lesz, és mindenféle dolog történik, amit ön csodának nevezne. De ismétlem, ez nem csoda. Ezek jelenségek. Ez a teljes igazság. Semmi sem rajtam múlik; minden Isten kezében van.

● CB: Más szóval, minden embernek lehetősége van arra, hogy ilyen jelenségek aktív résztvevője legyen?

D: Ha nem így lenne, hogyan történhetnének meg ezek a jelenségek?

● CB: Az olyan kivételes képességekkel rendelkező embereknek, mint ön is, ez természetes. De nem mindenki van annak tudatában, hogy rendelkezik ilyen képességekkel.

D: Az igaz, hogy én már gyermekkorom óta rendelkezem ezekkel a képességekkel, az édesanyám tudott róla, és mindenki más is. De én mindig is azt gondoltam, hogy ez valami olyan, amit mindenki tud. Valószínűleg az én esetemben ez sok inkarnációznak az eredménye, hogy egységben tudom megélni az állandó és a jelen személyiségemet. Ki tudja. Amit viszont tudok, az az, hogy ez nem szívesség a Jó Isten részéről. Amit tudunk, azért meg kell dolgoznunk, és el kell érdemelnünk.

● CB: Istenről beszélve, hogyan kezeljék az ateisták a szkepticizmusukat és kételkedésüket Isten léteivel kapcsolatban?

D: Én nem hiszem, hogy vannak ateisták; csak emberek vannak, akik becsapják magukat. Gyakran nagyon sok isteni van bennük anélkül, hogy tudnának róla. Egyszer beszéltem egy orosz nagykövettel. Nagyon híres ember volt, és nagy gondolkodó. Egyszer csak váratlanul azt mondta: „Istenem, Istenem”. Azt kérdeztem: „Ó, hát hisz Istenben?” Ez a kérdés összezavarta őt, és akkor megkért, hogy magyarázzam el neki Istent létét. Azt mondtam neki, hogy hívhatja szeretetnek, megértésnek, egy érzésnek a lélekben. Beszéltem neki egyfelől a gazdag ember példájáról, aki kereszténynek hívja magát, de lop és pénzsóvár, és más felől arról a szegény flótásról, aki soha nem beszél Istenről, de ha van egy szelet kenyere, azt megosztja egy éhes gyerekkel. Bár sem a férfi, sem a gyerek nem fog jól lakni, mégis ennek a férfinak a lelke elégedett lesz, és telve lesz Istennel. A nagykövet továbbra sem tűnt úgy, mint aki megértett engem. Azt mondtam, „Ha megkérdézem, hogy mi az elektromosság, lehet, hogy nem tudja a választ. De tudja, hogy mire lehet használni.” Ő azt válaszolta, Még mindig nem értem, bár nagyon szeretném.” Azt mondtam, „Az introspekció (rendszeres magunkba tekintés) gyakorlásán keresztül meg fogja érteni Kegyelmes Uram”

● CB: Ön a rendszerében hangsúlyozza, hogy az agy és az elme nem ugyan az a két dolog.

D: Az elem nem egyenlő az elektromossággal! Amikor a meditációmban nehezebb témákkal foglalkozom, kilépek a testemből, és közvetlenül az elmémet használom, és nem az agyamat. Az egyik tanítványom az Egyesült Államokban volt, amikor egy verekedés tört ki egy kávézóban. Valaki előkapott egy fegyvert, és lőtt. A kilőtt golyó a tanítványom agyának egy nagyobb részét széttroncsolta. Kivették a golyót a fejéből, és az orvosok Amerikában azt mondták, hogy ha életben marad, akkor sem lesz képes menni, beszélni vagy a mosdóba kimenni. A fiú 26 éves volt. Két orvos visszahozta Ciprusra. Elkezdtem felvenni a kapcsolatot a lelkével, hogy a kezünkbe vegyük az irányítást. Nem mondom, hogy nem volt nehéz: az volt. Tudja, hogy mi történt? Ez a fiú, aki nem tudott beszélni, amikor megérkezett, azt mondta az orvosoknak, „Fel akarok kelni, és járni akarok.” Nem engedték volna, de mondtam nekik, hogy hagyják őt egyedül. Ez az ember ma dolgozik Cipruson, és senki sem tudja, hogy ilyen balesete volt. Az ortodox tudomány ma nagyon keveset tud az életről. Az ilyen eseteket csodának hívják az emberek. Nem! Ezek jelenségek, amik az abszolút szuper intelligencia (amit Istennek nevezünk) kegyelméből történnek meg.

● CB: Azt mondják, hogy ön teljes tudatosságát megtartva képes utazni az időn és téren át.

D: Igen, de nem az emberi agyammal [nevet]. Ön említett valamit, amit az emberek nem értenek – utazni. Mi az utazás? Azt mondta: "utazni az időben" azt sejtetve, hogy létezik utazás az időben és a térben. Amikor azonban valaki ráhangolódik a kozmikus emlékezetre, a noetikus mező magasabb szintjeire, és valamit meg akar nézni az Akasha Krónikában, ahogy azt az emberek nevezik, az nem utazás. Amikor pl. én akarom, akkor bármit megtudhatok néhány perc alatt az elmém megfelelő ráhangolásával. Nehéz ezekről a dolgokról érthetően beszélni, de léteznek bennünk emberekben az Isteni erők, és így tudjuk, hogy milyen érzés Istennek lenni. A testelhagyáson keresztül képes az ember tapasztalatokat szerezni más helyekről és más időkből. Képes az összes inkarnációjára emlékezni, és mindenre az inkarnációkból. De testelhagyás előtt nem emlékszik semmire.

CB: Ez növeli a fájdalmat?

D: Igen. De ez szintén az Isteni Áldás. Én gyakran hangolom magam a korábbi inkarnációimra. Mindegyik olyan, mint egy könyv, amit én írtam. Ott van a polcomon.

CB: Hány van a polcon?

D: Több száz. Nem ez a lényeges. Felnyithatom, és újra olvashatom őket, újra élhetem őket, semmi nem vész el. Belépek egy életbe és megnézem a dolgokat, nem úgy, mint a televízióban, hanem három dimenzióban. Egyszer csak egy háromdimenziós világban találsz magad, de semmin sem tudsz változtatni, ugyan úgy, mint ahogy az énekes sem tud változtatni a lemezre rögzített anyagon. Mégis az Isteni Kegyelem által megértheted a leckéket, amit látsz.

CB: Egy tibeti láma mondta nekem, hogy a bölcs tudatunk az, ami életről életre megy tovább, és nem az evilági, földi értelmünk.

D: Ő a lélek természetéről beszél. Sok nagy tudású tibeti láma látogatott már meg. Néhány évvel ezelőtt találkoztam Panchin lámával, aki Athénban volt London felé tartva. Ez nagyon érdekes volt. Először is, honnan tudott rólam? Egészen bizonyosan nem a durva anyagi testen keresztül. „Véletlenül” egy barátom házában voltam, egy kilométerre attól a helytől, ahol Panchin Láma megszállt, persze anélkül, hogy tudtam volna, hogy Athénban tartózkodik. Valaki felhívott, hogy a láma nagyon örülne, ha meglátogatnám őt. Elmentem, és egy nagy szobában találtam őt, ahol egy sárga szőnyeg volt. Narancssárga köntösben volt, és egy párnán ült. Levettem a cipőmet követve a szokásaikat és leültem hozzá. Elővettem a rózsafüzéremet, és átadtam neki. Öt percig ültünk egymást nézve. Egyetlen szó sem hangzott el ennek a világnak a nyelvén. Aztán vissza akarta adni a rózsafüzéremet, de én jeleztem, hogy tartsa meg, mert értékes. Majd felálltam, és felvettem a cipőmet. A ház tulajdonosa azt kérdezte „Miért távozik anélkül, hogy hallotta volna a hangját”. Azt válaszoltam, hogy többet beszélünk egymással, mint amit két ember öt év alatt beszélhet, ha napi kapcsolatban vannak egymással. „annyi szeretet sugároztam felé, és annyit kaptam, hogy én boldog vagyok.” Most akkor ez mi? Az emberek megérthetik egymást emberi nyelven? Nem – ez a kommunikáció legszegényesebb fajtája. Néhány száz éven belül az emberek sokkal jobban fognak tudni egymással szót érteni. Például, ha azt mondja nekem „az én házam”, akkor én önre hangolódva pontosan tudom, hogy a háza hogyan néz ki. De az, aki nem tud önre hangolódni, nem fogja tudni, hogy milyen az ön háza. Azt fogja gondolni, hogy az ön háza olyan, mint az övé. Így aztán a ház szó a beszélt nyelven nem jelent semmit. Amikor az emberek elérik a tanításunk szintjét, akkor sokkal tisztábban lesznek képesek kommunikálni egymással. De azon a szinten már nincsenek titkok vagy képmutatás, mert az ember ismeri a másik gondolatait.

CB: Tud olvasni mások gondolataiban?

D: Ez nem olvasás valójában. Ha valaki képes ráhangolódni önmagára, akkor egyszerűen tud mindent. Ezeket a tanításokat már az elmúlt századok misztikusai is ismerték, és az eljövendő tudomány számára is ismert lesz.

● CB: Ez elvezet minket a jelenkor keresztény misztikájához. Sok nyugati ember, akik a misztikus tanításokra vágnak, a buddhistákhoz, hindukhoz vagy a szufikhoz mennek útmutatásokért, és inspirációért. Hol vannak ma a megvilágosodott keresztény misztikusok?

D: Létezik számunkra az Újszövetségi Biblia. Olvassuk! Tanulmányozzuk! Nincs szükségünk másra. Volt egyszer egy tanítványom, aki tanár volt Cipruson, és aki öt évig volt a mi körünkben. Takarékoskodott és takarékoskodott, hogy Indiába mehessen. Végül elérte, hogy egy évre el tudott menni, odajött hozzám, és azt mondta, „Daszkale [közvetlen, barátságos megszólítás] Indiába megyek.” Én soha nem gátolom meg az embereket, hogy megtegyék, amit akarnak. Szóval elment egy guruhoz, és leült a közelébe. A guru nagyon erőteljes volt, és sok mindent megtanított neki. A kint tartózkodásának a vége felé a guru megkérdezte őt, „Miért jöttél ide?” azt válaszolta, „Én is ezt kérdezem magamtól, hiszen semmi olyat nem tanultam, amit a tanítóm Cipruson ne tanított volna meg nekem.” A guru azt mondta, „Menj vissza Hozzá, és próbáld meg megérteni azt, amit Ő mond, és ne azt, amit Te akarsz érteni.” Ez a lényeg. Ne arra összpontosíts, hogy mit akarsz érteni a tanításon, hanem a tanításra magára figyelj! Még ha a leghatalmasabb tanítót hallgatod is, ha nem vagy kész arra, hogy megértsd, amit mond, semmi haszna nem lesz annak, hogy hallgatod.

● CB: Mi a véleménye a mai Keresztény Egyházzal, amely nem engedi, hogy nőket pappá szenteljenek, és homoszexuálisok nem házasodhatnak, és így tovább?

D: Mostanság minden össze van zavarodva. A kereszténység nem dogmákra épül – ezek emberi gyengeségek. Minden dogma az uralmon lévő gyengeségeit mutatja. Az igaz kereszténység csak két tanításon alapul: Szeresd Istent teljes szívedből, lelkedből és tudásodból (Intelligence); és szeresd felebarátodat, mint tenmagadat. Ami nem ez, az számomra nem kereszténység.

● CB: Amikor haldoklóval dolgozik, képes neki segítséget nyújtani az átmenetben?

D: Amikor a halálról beszélünk, változást kell értenünk alatta. Szent Pál mondta: „Minden nap meghalok.” Egy spermiumként jöttünk erre a világra. Hol van az már? Halott. A spermiumból terhesség lett, egy fiú vagy egy lány, aki játszik. Hol vannak már azok a gyerekek? Halottak. Mit jelent a halál? Azt, hogy valami már nem létezik a durva anyagi világban. Mi lesz velünk 30 év múlva, ha még életben vagyunk ezen a szinten? Egyetlen sejtünk sem lesz már ugyanaz. Mindannyian folyamatosan meghalunk. Az anyag belép, és kilép. Ahogy az ortodox tudomány ma tanítja, az anyag nem vész el, csak folyamatosan átalakul. Ugyan így van ez a személyiséggel is, folyamatosan változik. De a nagy Én-ünk, az Atman, az állandó. A nagy Én az időben egyszerűen csak kifejezi önmagát a tudatosság különböző szintjén. A dualitás törvényének megfelelően két személyiségünk van: a változó személyiségünk és az állandó személyiségünk, a nagy Én. A mi rendszerünk célja, hogy az emberek megértsék a különbséget, és megtalálják, hogy mi az, ami ők, és mi az élet. Szóval a halál nem létezik. Csak egy átmenet van a durva anyagi testből a pszichikus világba.

● CB: Tudni fogja, hogy mikor hagyja majd el a jelenlegi testét?

D: Természetesen.

● CB: Egy utolsó kérdés. El fog újra jönni Jézus?

D: Emlékezzünk, mit mondott Joshua: „Én vagyok” nem azt, hogy „Én voltam”. Ma is itt van köztünk, és bárki Rá tud hangolódni a Krisztustudatra. Előbb vagy utóbb minden ember felismeri ezt a valóságot önmagában.